Any XVI. — Núm. 748 15 CENTIMS Barcelona, 18 de Juliol de 1923

PAPITU

—Sembla mentida! Tota la companyia ja és a l'aigua, i vostè, el primer actor, té tanta por de ficar-s'hi!

—Es que, que es mullin els comparses, *bueno*; però que es mullin les parts...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

EL ARTE DE SER BONITA

Secretos de la coquetería, de la seducción :: y de la belleza ::

Higiene privada de la mujer. — Prácticas hidroterápicas. — Masaje. — Ejercicios para la salud y la belleza.—Procedimientos para adquirir encantos y para corregir defectos. — Prácticas del tocador.— Lociones y ungüentos. — Dentríficos. — Perfumes. — Precio del volumen, **60 céntimos.**

POESIA POSTAL (Versos para postales)

Discreteos de amor, ausencias, sufrimientos, olvidos, rencores, celos, desprecios, bodas, bautizos, brindis, felicitaciones de santo y de año nuevo, amorosas, misivas, etcétera. Elegante cubierta a tres colores. Es la edición más completa de cuantas se han publicado.—

Precio, **1 peseta.**

TEATRE COMIC

Tots els dies: Extraordinari èxit

¡AVE CÉSAR!

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofélia y Carmen Fontán.*

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUÑA, MORENILLA i NINA UTRERA.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall

MONTE CARLO

Estrella: CARMEN CABALLERO

Demaneu

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cts. ex.

De venda en la nostra Administració.

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandissim interès

Capítulos que contiene la obra: **Anatomía, fisiología y preservación de los órganos sexuales. Medios científicos y prácticos de evitar el embarazo. Las razones morales y sociales del neo-malthusianismo. El amor libre y la maternidad. La procreación consciente y limitada.**

Un volum de 350 pàgines amb il·lustracions **3'50 Ptes**

ATENCIO! Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, fiambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningu ho fa millor.

Telèf. n.º 2791 A

LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Publicació setmanal d'èxit espeterrant, pintant-se al foc viu en cada quadern un diferent aspecte de la vida depravada de la nostra *dolça* i *comercial* ciutat.

TITOLS DEL QUADERNS PUBLICATS

1. *El music-hall canalla.*—2. *La casa de citas.*—3. *Un burdel de Atarazanas.*—4. *De camarera a «cocotte», pasando por el «Iris Park».*—5. *La corrupción de menores.*—6. *Las drogas malditas.*—7. *Cómo se educa un ladrón.*—8. *«La Mina» (Una taberna del Distrito V.).*—9. *La escuela de los mendigos.*—10. *La orgía de los invertidos.*—11. *La trata de blancas.*—12. *Las busconas del cine.*—13. *Los gorriones de la Rambla.*—14. *«Croupiers», tahures y tanguistas.*—15. *El chulo de mujeres.*—16. *Las posadas del amor.*—17. *El café de camareras.*—18. *El placer sin hombres.*—19. *Los extravíos de la lujuria.*—20. *Ladrones de alcoba. (El gato).*

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 5'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals

BARCELONA, 18 DE JULIOL DE 1923

PAPITU

LES HORES D'AMOR SERENE

CONSELLS A LES JOVES CASADORES PER A PESCAR MARIT

SOM A LA INTRODUCCIÓ

No tot han d'ésser advertències a les nenes. També tenen dret les noies casadores als beneficis de la nostra saviduria. Demés, cal dir que hi ha cada nena que té més lletra menuda que un procurador dels tribunals. Una vegada li vaig dir a una nena que era un *bebé* ros i angelical: «Vols que anem a donar un tomb, maca?» I em va respondre: «Ai, no! No perdem temps. Si ha *d'ésser*, que sigui ara mateix. Anem al «Ràpid», que hi ha aigua calenta i els somiers no fan soroll...»

En una paraula; no crec necessari insistir. Una altra vegada, a una veïneta li vaig dir innocentment: «Vas molt mudada. Fas molt goig!» I em replicà en sec—paraules textuals:—que jo era «un calent».

Amb aquests antecedents, repeteixo que no crec necessari insistir en la demostració de què moltes nenes són més boquetejades que un exconcurrent al «Bar del Centro». I per aquest motiu opino que si he dedicat tres cròniques a les menudes, bé puc esmerçar el treball d'una o dues setmanes a la dona que ja es troba en edat de casori.

Anem-hi, doncs.

* * *

No crec, noies, que us hagi de convèncer d'una veritat que és axiomàtica i essencial en la vida: vosaltres, les dones, heu vingut al món per a casar-vos i enganyar al marit. Aquest és l'estat perferte de la dona. I el natural. El cas d'una dona casada que es queda tota la vida en la incognita de com són fets els altres homes, és un cas de bogeria. Temps a venir, quan se sabrà que una dona ja porta cinc o sis anys de matrimoni i encara no ha enganyat a l'home, se la vigilarà escrupulosament, i si la seva honestedat (!) dura tres o quatre anys més, serà tancada en un manicomi, considerada com a maniàtica. No pot negar-se el cas d'una mania d'honradesa, com hi ha maniàtiques de luxúria, cosa que tampoc trobem bé, i ens complau molt el fer aquí aquesta declaració, per a que es vegi que som imparcials i justos en les nostres apreciacions.

Però, anem al gra. Deia que la dona ha vingut al món per a casar-se i enganyar al marit. Això, totes, o gairebé totes, ho sabeu. El que no sabeu és com ho heu de fer per a casar-vos. I portades per la vostra desorientació, feu mil i una bestieses. Heu de perdonar que us parli així. Qui us vol bé us farà plorar, encara que no nego que també us pot fer plorar algun home que, en lloc de volguer-vos bé, no busqui sinó entrar dintre vostre per camins tortuosos i inhumans, els quals camins, per una llei de prevenció fisiològica, es resisteixen a la penetració i aguanten fermament com per un *puntillo* d'honra, fins a violències que us fan mal i que són les que us fan plorar, com ja he dit.

PAPITU, amatent sempre a resoldre tots els problemes socials, i prosseguint la seva obra cultural, en molts punts coincident amb la labor de l'«Institut de Cultura per a la Dona», creu arribat el moment d'intervenir en la qüestió matrimonial, donant normes precises i clares a totes les noies casadores que es trobin—com gairebé totes—desorientades a l'arribar el moment de cercar marit, primer pas del manament natural a què estan sotmeses i que les obliga, com ja hem dit, a casar-se per enganyar a l'home.

Així com a l'«Institut d'Estudis Catalans», en arribar l'estiu, obre cursets per a il·lustració de mestres, jo, des d'aquestes columnes, em proposo en dues o tres cròniques donar un curset a les jovençanes per a que no sofreixin entrebancs ni equivocacions de *bulto*, portades pel desig natural de tirar l'ham als joves per a engrescar-los i fer-los casar, puix ja és sabut que sovint arriben a engrescar-los, però una vegada engrescats, el que fan, en lloc de casar-se, és un altra cosa que les engreixa de moment.

Es urgent l'instruir a les noies per a que puguin trobar de seguida un marit. Ja ho saben, doncs, les interessades. Anem a començar el curs. Queda oberta la matrícula.

CONFESSIONARI

(AL «ROYAL CONCERT»)

PARLANT AMB LA «PEPITA» MIJARES

No és que vulgui presumir de *caballero* ni de *audaz*. Confesso que sóc a les beceroles del reporterisme; però m'adhereixo de cap a peus al «Visqui la barra!», significat per la franquívola rialla de l'espeterrant i homeopàtica estrella del «Boulevard dels Figuers» i del simpàtic tocaio *Pepitu*, el burgès de la casa...

Demés, té els seus inconvenients això de què a un el prenguin per *carretero* així com així...

Encara hi ha classes!

Per la meva part, aquesta vegada he sigut lo suficient *audaz* (vegi's la barra anotada més amunt...) per treballar el fit a fit amb la *Pepita* Mijares, que creguin que és una valenciana d'aquelles que no en serveixen ni a l'«orxateria aristocràtica»...

Una dona de la qual a Madrid dirien que ¡*tira de espaldas*!...

Que són les que em recomana el metge!

. . . . . .

—...?

—Cap imprudència. Encara no en tinc vint-i-dos...

—Després de tot, *Pepita*, vostè no fóra diferent de les altres...

—Jo no m'amago res!

—La crec com si m'ho jurés. I a quina edat va dedicar-se al ram?

—Als tretze anys. Vaig debutar a Catadau, *prop* de València, com a ballarina i cupletista.

—Si que era tendre! I va resultar?

—D'allò més! Sobretot cantant «La Chulona», sap?, allò que va fer-se «de la moda»...: «*Por eso me dicen...*»

—Sí, ho recordo. Però, digui'm, *Pepita*: no hi va haver *cuento* amb això de l'èxit?...

—Què vol dir?

—Ja l'hi aclariré. Algunes l'èxit el tenen quan canten, i altres—que són les més—després de cantar... M'entén?

—Ah!... No, senyor, no!... El meu va ésser cantant, sap?

—Conti'm del seu primer amor. El recorda?

La meva «interviuada» fa una curta pausa, com per recapitolar el llibre del passat, i respon segura:

—Jo tenia uns catorze anys. Ell era... *Bueno*: ell era un home... Ens vam mirar, em va mirar, jo el vaig mirar, i...

—Sí, vaja... I va perdre el món de vista!... *El eterno estribillo*, que va dir el poeta... Recorda, *Pepita*, algun cas interessant de la seva vida d'artista?

L'estrella inicia una ingènua rialla i comença:

—Va ésser a Artana, un poblet de València. Era la nit del meu debut i com a número de força cantava un cuplet molt mogut: «La ceba». A l'arribar la part més insinuada, ja quasi al final, sento la veu dels «figuers» que criden: «La ceba! Els pantalons!... Que et cau la ceba, noia!» Jo seguia cantant i ballant sense fer-ne cas, creguda que aquell mullader era l'èxit del cuplet, fins que em vaig trobar lligada de peus i a punt de caure de cul... *Bueno*: doncs l'endemà—per més que jo havia decidit no posar «La ceba»—em van obligar a posar-la, i per poc no hi va haver *hule*...

—Li van caure altre cop els pantalons?

—D'aquí vaig patir... Els «figuers» esperaven que em tornessin a baixar... Demanaven a crits «La ceba!», convençuts del *truco*...

—De quina manera els va calmar?

—Miri: com que el cas era pelut, em va quedar el recurs de demostrar que no duia pantalons...

—Veig que vostè coneix el sarí... I ara que parlem de sarí! Quina opinió té de la sicalipsi?

—Permeti'm que me la reservi. Tinc manies...

—I de l'amor?

—Que és molt trencadís...

—Vol dir que s'aguanta per un fil?...

—Això ho diu vostè...

—Creu vostè que podríem viure sense l'amor?

—Difícilment, perquè és primera matèria de reproducció... De totes maneres, jo conec que viuria sense...

I dient això, ella clava els seus ulls estètics al simpàtic tocaio Pepet, el burgès de la casa i del bacallà...

—...?

—...!

—I ara, *Pepita*, contesti la meva última pregunta. Vostè, com tota xicota bonica, deu tenir un ideal... Vol dir-me quin és?...

L'estrella em mira amb cara d'estranyesa un moment, i després, quan em sembla que va a respondre'm, veig que li deté la paraula un mosso que entra amb un joc de subsistències que em fa venir basca...

—Miri, Pepita. Reservi'm la resposta per un altre dia...

I allargant la dreta a l'esquerra i l'esquerra a la dreta, després del rigorós «Bon profit!», surto al carrer filosofant allò de: «*El ideal de la gente trabajadora...*», etc.

La influència de la carn d'olla!...

EL CAVALLER DEL NAS

NO TINGUIS POR...

Un nen de sis anys troba una amigueta de la mateixa edat, que plora amb gran desconsol.

—Què tens, Roseta? Per què plores, eh? Què t'ha passat?

—Ai, ai!... Que el papà vol escanyar la mamà.

—Vols dir? I com ho saps?

—Perquè ara, al passar per davant del seu quarto, he sentit com gemegaven, i mirant pel forat del pany he vist com el papà l'agafava pel coll i l'apretava fort.

—Dins el seu quarto? Que estaven sobre el llit?

—Sí, i ben despullats.

—Ah! Doncs no en facis cas, dona. Mira: a la mamà, cada dia que ve l'oncle Rafel, almenys l'escanya quatre vegades, i ella, la mar de contenta. Es veu que no es fan mal. No tinguis por...

SANALP

PÀGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Una llegidora que amaga el seu nom sots el candorós seudònim d'«Una ingènua», m'escriu dient-me que el seu xicot li ha proposat més d'una vegada arribar en llurs relacions al grau més fons d'intimitat que pot existir entre un home i una dona quan ambdós són joves i senten veritable atracció l'un per l'altre; però que no s'ha decidit a complaure'l per por de les conseqüències, que fan avergonyir a les noies davant de la gent.

Afegeix que el tal xicot li ha parlat de certs aparells de goma, que són una veritable garantia contra els resultats d'aqueixes bromes, i em pregunta si realment pot fiar-se de l'eficàcia dels susdits objectes.

Ella confessa que té moltes ganes d'accedir a la petició del promès, perquè es tracta d'un jove força agradable i amb el qual ha canviat ja totes les carícies preliminars del llibre de l'amor. Amb un humorisme que l'acredita de noia papitesca, em diu:

«Hem fullejat ja tot el pròleg i només ens falta arribar a la *introducció*.»

Doncs, bé, senyoreta; la pregunta que vostè em fa sols té una contesta: l'eficàcia dels susdits objectes de goma, teòricament, és absoluta, perquè són una mena de fundes aplicables a l'aparell del seu xicot, per isolar-lo per complet de tot contacte directe amb aquella part del cos de vostè on té de maniobrar. Ara, que l'eficàcia pràctica depèn de la qualitat de la funda, puix si durant l'operació a què es destina sofreix alguna avaria, tot el seu efecte se'n va a passeig. Procuri que la goma sigui resistent, i pot confiar en què tot anirà com una seda.

Per últim, vostè em pregunta si usant aqueix procediment s'hi troba el mateix gust que fent-ho d'una manera natural. Nosaltres, les dones, sí; i molt més si es tracta de la primera vegada; però els homes, crec que hi noten alguna diferència. Ara, que suposo que a vostè, simpàtica llegidora, el que més deu interessar-la és la seva satisfacció personal, i aquesta li repeteixo que és completa.

Una altra curiosa que firma «Safo», s'interessa per saber si els homes, quan estimen una dona, acostumen a tenir gelos d'una altra dona amb la qual la seva tingui relacions sexuals.

Això, senyoreta Safo, no es pot contestar d'una manera absoluta, car els homes són tan distints els uns dels altres, segons el seu temperament i les seves aficions, que no hi ha manera d'establir una regla general.

Ordinàriament l'home és egoista i vol la possessió de la dona per ell tot sol; però això no vol dir que no n'hi hagi de més tolerants i fins interessats en compartir-la amb un altre. Això tractant-se de rivalitats entre el mateix sexe, lo qual vol dir que si el que pretén ajudar-lo en la tasca de l'amor és una altra dona, serien molts els que hi vindrien bé. Potser fins se'n trobarien que no tindrien cap inconvenient en combinar un *menage à trois* si les dues senyores hi venien bé. Vostè, si es troba en aquest cas, procuri insinuar-se al marit o amant de la seva amiga, i veurà com acabaran per entendre's tots tres.

La senyoreta «Victòria» em pregunta si farà bon marit un jove *guapo*, simpàtic, i sobretot molt atrevit, que al tercer dia de conèixer-la ja li va fer un petó, quan, acompanyant-la pel carrer, passaven per un lloc fosc i solitari.

Sincerament li haig de dir que no. El marit ideal és l'home més aviat lleig, seriós, curt de geni i una mica tonto. Aquests homes que sols pensen en treballar i estalviar una pesseta, que van de casa a la feina i de la feina a casa, que són incapaços de gastar cap broma a les noies, i que, si convé, no es donen vergonya de rentar els plats.

El jove del qual vostè em parla és el tipus d'home que no pot ésser altra cosa que l'amant, perquè si vostè s'hi casés al cap de quatre dies aniria darrera d'una altra, això si alguna de les seves amigues no se n'enamorava i fos ella la que el busqués.

Demés, un home massa espavilat li agrada distreure's fora de casa, no arriba mai a sentir l'atracció de la llar, i si té una pesseta més aviat la gasta amb els amics que amb la família.

Per totes aquestes raons, jo li aconsello que no s'hi casi. Això no vol dir que, si tant li agrada, hi hagi de renyir. Renyir-hi, no; però casar-s'hi, tampoc.

ISABEL

EL COVPLET DEL PAPITV

CUPLETS DESFAVATS

FIGUERS!...

MÚSICA DE DEHESMO

I

Avui, per 'ser cupletista
i agradar a tot arreu,
no fa cap falta 'sê artista
ni es necessita cap veu.
La qüestió és fer-se amiga
dels de la «claca», i després
tenir una bona piga
per ensenyar-la als figuês...
Mireu-se'ls, aquí els teniu,
que no hi veuen de contents!...
Ells, tant hivern com estiu,
van calents!...
Aquests sempre van calents!...

II

Una artista, l'altre dia,
que portava pantalons,
amb molt gust i *maestría*
va cantar dues cançons.
Els figuers van adonar-se'n;
mireu com la van posar...;
que la pobreta va anar-se'n
fent-se un bon tip de plorar!...
Vosaltres, sense motiu,
carregats de mals intents...
quan no xiuleu, aplaudiu,
oi, calents?...
Com és que aneu tan calents?...

III

Jo de roba estic molt pobra;
perxò sempre surto així,
i fins la camisa em sobra
si m'escolto aquest d'aquí.
I com que ara és la gran moda,
primê els hi ensenyo els davants;
prô si no veuen la roda...
no hi ha picament de mans!
Apa, figuers, feu l'ull viu!
I que en viviu de contents!
Mireu aquell pau com riu!...
Ah, calents!...
Mireu que en sou de dolents!...

GERARD C. ALCÁZAR

—Cregui'm, senyoreta, que sóc un bon partit. Cada any cullo trenta vagons de blat...
—Caram! Si que té...
—I els cullo nets, senyoreta.

GIMNASIA DE CERVELL

PASSEN de 372, com deia aquell, les solucions, més o menys fules, rebudes a les animalades que els vàrem encolomar en el nostre darrer número. Els uns hi han tocat, però la majoria ha badat com un senyor de setanta anys que es casi amb una nena de divuit.

De totes maneres, s'agraeix l'atenció, i els noms dels afortunats, que no publiquem per a no ofendre sa natural modèstia, els guardem per a donar-los-hi el premi el dia en què—previ un nou emprèstit de vint milions—se inauguri l'Exposició de Montjuic.

El desllorigador dels cinc casos, és:

PRIMER CAS.—Molt senzill. Es la seva mare!

SEGON CAS.—Lo que corria per terra era aigua!

TERCER CAS.—Perquè era un cavall enganxat al revés a un carro.

QUART CAS.—El gat era negre. Que no hi ha cireres negres? I el gos era blanc, doncs bé hi ha roses blanques.

CINQUÈ CAS.—Tallar-lo als vint anys i guardar-lo en una capseta.

Ara, mercès i *mandar*. Salut i grimègia.

Gent de nit

EN «MANOLO» FERNANDEZ

En *Manolo* Fernàndez ara és a Mallorca. No sabem si hi ha anat a buscar ensaimades, encara que tot podria ser, perquè en Manelet és més capritxós que una cupletista de «L'As», que són les més capritxoses.

Demés de capritxós—n'és tant, que fins s'ha fet autor!,—és nocturn, més nocturn que un mussol, més que un *sereno*, i és xistós. Es el rei del xisto, el *non plus ultra*, el *no va más* del xisto, de l'alegria, de la camelància. Ell i en Planas de Taverne són els homes que fan riure més de Barcelona. Escrivint, eh?, que no hi ha que confondre'ls amb un d'aquests sers vils que viuen de la seva beneiteria i de la dels altres.

En *Manolo* Fernàndez és un home gros, que s'ha engreixat cantant «Molinos de viento», i vermell, vermell com un cranc cuit, com una butifarra crua, com una mala cosa. Té uns ullets com dos grans de raïm negre, un cap gros, que ja se li comença a pelar, i unes celles peludes. D'aquesta frondositat de les celles d'en Manelet nosaltres en treiem una conseqüència—que és lo únic que es pot treure d'ell:—la de què si és veritat allò de què allà on hi ha pèl hi ha alegria, en *Manolo* ha de ser més alegre que un ball de carrer, o que una festa dels pomells de joventut. Això dels pomells, per a fer enrabiar a en Folch, no ens dóna la gana d'escriure-ho amb majúscula.

En *Manolo*, com tota la gent del districte cinquè que no fa de paleta, és un home de nit, i fins de matí, un home de ressopó, un home de bar, de cafè i copa, amb més copa que cafè, de *dòmino* i de *burro*, de fer-la petar, d'anar fent, encara que sigui d'esma, i rebentar tot lo rebentable, i fins lo no rebentable, que és una de les maneres més divertides de passar l'estona.

En *Manolo* escriu. Es clar que no escriu l'«Hamlet», ni tan sols la «Terra baixa», però escriu el «Que és gran Barcelona!». I s'afarta de guanyar duros. Tal com sona: s'afarta. I es torna més vermell que mai, més cru que mai. I ja és un home envejat. Es tan envejat, que fins diuen que allò no és seu. Però nosaltres li volem fer justícia. El «Que és gran Barcelona!» no pot ser ni d'en Benavente, ni dels Quintero, ni d'en Guimerà, ni d'en Linares Rivas, ni d'en Rusiñol, ni de l'Arniches.

Es clar que ell, que és un home superior, se'n fum de la virolla. Però es fum també d'altres moltes coses. Menys de les seves obres, que són les millors del món. Això ho diu ell i ho diem nosaltres.

UN XÒFER DE CONFIANÇA

La tarda aquella el senyor Rafeques es trobà un xic malament. Tenia forta migranya i se'n tornà a casa, puix la feina del despatx hauria acabat per posar-li un cap com uns tres quartans. I és lo que ell deia:

—No sóc ric? No sóc milionari? Doncs ja em puc permetre el luxe de deixar la feina una estona...

S'estava en el tocador de la seva dona, fregant-se els polsos amb aigua de Colònia, quan sentí una veu de mascle que des de la porta deia, tot baixet:

—Carmeta: on voldràs que et porti avui?

El senyor Rafeques féu un bot. Qui era que podia tractar amb tanta confiança a la Carmeta, sa muller? Oh! I era un home!

D'una revolada va obrir la porta i es topà, cara a cara, amb l'Enric, el xòfer.

—Ah! Es vostè?

—Sí, sóc jo. Però, veiam, Enric! A què ve tanta franquesa?

—Perdoni, senyor Rafeques... Dissimuli. I que... em creia que hi havia la senyora!

—Vol venir amb nosaltres, Cecília?
—No. Ja s'ho faran!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELÉFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

DESAHOGOS

(Buendía es así. ¿Qué carai le haremos?)

¿Qué debe hacer uno a quien le caigan los pantalones? Pues pedir relaciones a una chica. Sí, hombres: a veces las relaciones son tirantes... que es lo que necesita.

Este Buendía está tostado, dirán ustedes. Ves que nos cuenta. Esto es salir de pollaguera, ya lo sé, pero yo soy así. Tengo en el pap muchas cosas barrejadas y no quiero que me atrapen con los orines en el vientre.

Uno que pise el racimo, ¿en qué se parece a un ataque de heridura que tuvo mi tío y a una carta que vino de Holanda? Pues en que «sobre-vino»...

Ayer topé de moros con un pez gordo que se hace la barba de oro desde que está en el poder. Queriendo hacer barrila voy y le hago:

—Oiga usted: ¿cuántos pillos hay en Madrid, contándole a usted?

Hijitos, como se me cabreó. Me llamó «lenguaraz», que debe ser de aquello más feo. Entonces, para calmarle, lo arreglé:

—Bueno, hombre, no se amontone, que ha sido broma. ¿Cuántos hay sin contarle a usted?

Si no guillo me esberla la corteza. Tienen poca correa, ya os lo diré.

A ver si saben en qué lugar del Padre Nuestro salen «las calabazas». ¿No? Pues «en la tierra». (Rumíenlo un chico.)

¿Que estoy cargado de órganos? Pues qué quisieran, ¿que estuviera cloc piu? ¡Ca! Ni los terremotos me hacen poner serio. ¡Si hasta me río viendo a Miracle!

¿Quién convierte lo blanco en negro? Pues el que escribe. (Esto va bien hasta en el *Patufet*.)

Pienso tomarlo todo a barrila hasta que acaben el Metropolitano. Una estonita, vaya.

¿Quieren saber una ensarronada? Pregunten a uno: ¿Cómo se llama a los que no oyen? Os dirá: sordos. «No, hombre, le contestáis. ¡A gritos!» ¡Ah! Y si os dice «a gritos», le decís: no; sordos. ¿Os hace pieza?

Tengo un amigo que desde hace diez años tenía la manía de tener auto y al final birló uno. Bueno: pues lo han absolvido. Dicen que era víctima de una autosugestión.

¿Saben por qué la huelga se declaró? Pues porque hace tres meses vino a Barcelona, Pepe Portes, aquel cómico gordo. Y ya se sabe: huelga detrás Portes.

¿Qué diferencia hay entre mil gramos y un gitano? En que lo primero es kilo y el gitano *es-quila*.

¿Queréis saber qué opino de Aguilera y toda esta mandanga? Pues haceos repicar. No garlo ni que me deis cien pañas. No estoy por ir al estaro. No quiero que me chafen la guitarra. Aunque de la flamarada, soy conservador.

¿Cuál es el pescado más antiguo? El mero-vingio.

¿Cuántos dedos tienen las 2 manos? Contadlos y veréis: uno, dos, etc. hasta diez. Pero ahora contad al inrevés: diez, nueve, ocho, siete, *seis*... y *cinco* de la otra, once. No falla.

Una farmacia ¿en qué se parece a un teatro?

En que éste tiene palcos y aquélla.... pa'l-cos-tipado.

¡Ah! Y si todo sube no os encaparréis. Quien hace hoy hará mañana y al culo del saco hallaremos las migas.

Cuando ya me voy, ¿por qué no estoy bien? Porque *m'alejo*.

¿Quién oye siempre alabar su listeza? Pues el que se dice Calixto, porque todos le dicen: ¡Ca listo! ¡Ca listo!

La mujer es la hembra del topo. Sí, señores. Sabéis aquello de «el hombre es fuego, la mujer es... topa...»

Y ahora, ya desahogado, me voy a escribir un libro sobre la pesca del catarro, que me valdrá muchas pelas. Ya lo refrescaremos. Pero antes voy a endiñar un chiste espaterrante:

—Los nichos nuevos, aun por estrenar, del Cementerio del S. O., ¿en qué se parecen a todo esto de las reparaciones, responsabilidades, etc.?

—Pues en que son «*buits i nous*».

BUENDÍA Y GASSOL

GASTRONÓMICAS

(Por un cocinero sordo-mudo)

LENTEJAS RELLENAS

Se cogen lentejas de buenos antecedentes y se las vacía con salero. El interior de la banda de dentro se llena con una picada hecha de mostaza virgen, colas de pasa, letras de molde, paja tierna y agua del Carmen. Esto tiene que prepararlo el cocinero, pero no hay inconveniente en que, un golpe acabada la mezcla, se la menee la criada. Una vez bien agitada, con un cucharón se llenan las lentejas, cuidando de que no le suden las manos al cocinero y que las tenga en la cazuela (las lentejas, no las manos) y en lo alto. Si le bajan, pasterada.

ACEITUNAS AL PAVERO

Se coge un buey, soltero con preferencia, y quitado todo lo no masticable, se pone al ast. Los cuernos se preparan para regalarlos al primer amigo que se case.

Dentro del buey se pone un carnero de buena salud, que no esté tarado, pero antes se le quita la piel, ya con un cuchillo, ya murmurando.

Dentro del carnero se pone una liebre que sea esbelta, también sin piel, por supuesto, y dentro de la liebre un pollastre y dentro del pollastre un colomín y dentro del colomín un pardal y dentro del pardal una aceituna sevillana. Se da vueltas al ast y a las tres horas se tira el buey, el carnero, la liebre, el pollastre, el colomín y el pardal y se guarda la aceituna. Las demás se preparan por el mismo taranán y cuando se tienen veintidós se sirven. Se lamerán los bigotes.

MELON EXPÓSITO

Se coge un melón que haga dos meses que esté cogido. Se pela, con máquina y ya al cero, se hace trocitos con los dientes. Las pepitas se apartan, así como las Marías y las Luisas, pues esto es cosa de hombres solos.

Luego se le barrejan col verde, col blanca, col crem, espárragos tiernos y de muchas agallas, plumas inservibles y papel secante. Se escurre y se come si se puede. Si no se puede, no se come. ¡Qué le vamos a hacer!

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿A que no saben por qué el brasero no pega en verano?

—Pues por lo mismo que tampoco pega en invierno. ¡Como no es para pegar!

—La «danza macabra» ¿se parece a un baile de máscaras?

—Sí. En que ambos son bailes de calaveras.

—Un valenciano ¿en qué se parece a un goloso?

—En que le gusta la ¡*dulzaina*!

—¿Por qué, al poner pensamientos en una tumba hay que buscarlos frescos y bonitos?

—Porque sería de aquello más triste que uno, después de muerto, tuviese malos pensamientos.

—Un joven herpético ¿en qué se parece a Sicilia?

—En que sufre erupciones.

—Una buena perfumería ¿a qué país se parece?

—A Inglaterra. Porque tiene muchas colonias.

—Un cabrito asado, ¿por qué no conviene a las solteras?

—Pues porque ¡c'asado!

—Salamanca ¿en qué se parece a un plato y cllas?

—En que hay ¡ca-charro!

—Una pared bien recta ¿en qué se parece a un embustero que dice que es Rey de Portugal?

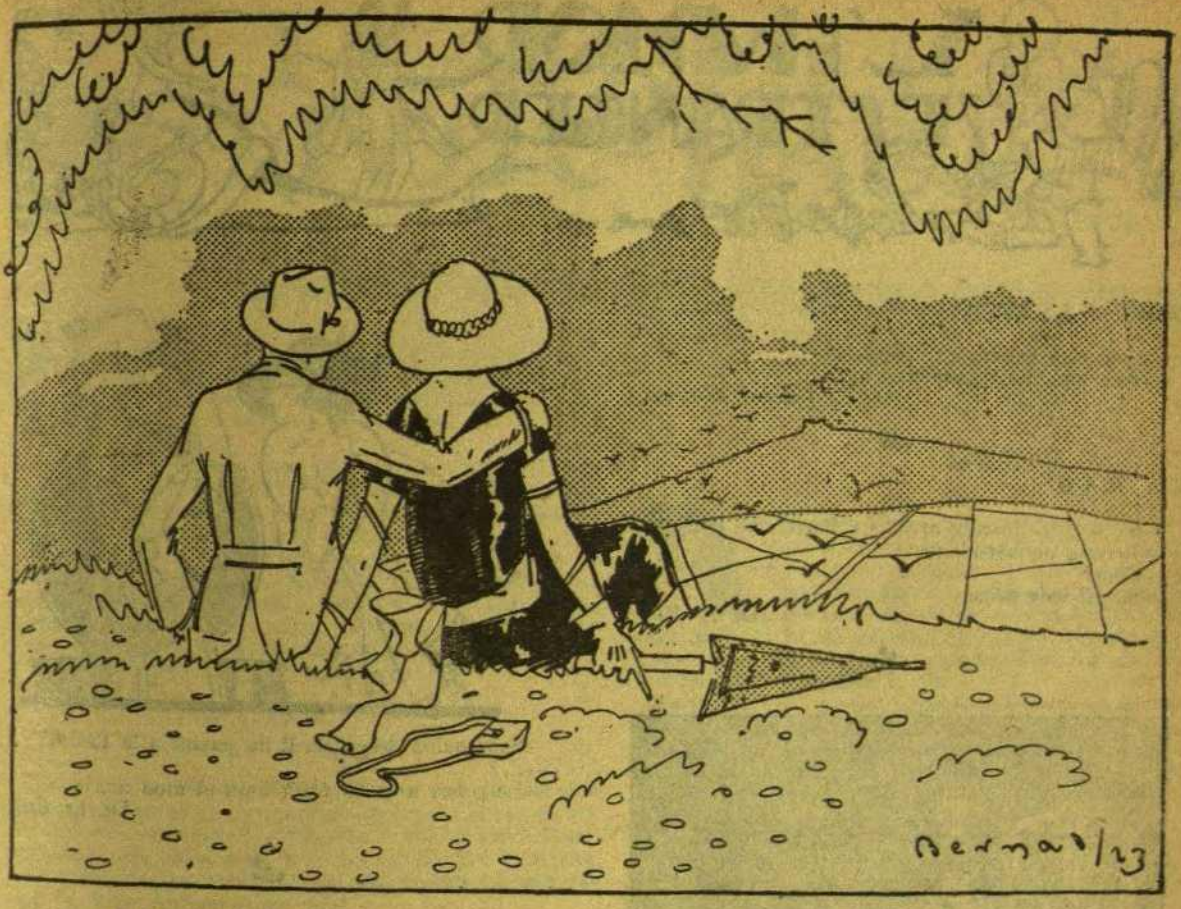
—Pues en que ¡«es a plomo»!

—Después de 23 sonidos, los sonidos que vienen después, ¿por qué no son católicos?

—Pues porque son *más sones*.

—Los melones que se venden a cuatro reales, ¿en qué se parecen a un abogado?

—En que ¡a pela!

—Trobo que aquí, a muntanya, l'aire és més pur, la carn més saborosa i la llet més bona.
—La llet? No ho sé, noi. No me la puc acabar d'empassar.

LLUEIX-TE, NOIA...

En una ermita de l'alt Pireneu hi habitava un rector molt bella persona, en companyia d'una neboda seva que sols tenia disset anys, la qual el servia com la millor majordona, car des de menuda que vivien junts.

Tenien un burret per anar al poble a fer provisions, i heu's aquí que una vegada, mentre el rector l'estava raspallant per marxar, es veu que amb el fregadís i les pessigolles la bestiola es va engrescar; el cas és que la noia, al veure aquella descomunal llonganissa, va fer aquesta natural pregunta:

—Oncle: què és això que li penja al burro?

—Oh... no en facis cas. Es... una friolera...

I va semblar que la noia quedava tranquila.

Temps després, i amb motiu d'anar el senyor bisbe a fer una visita a l'ermita, el rector recomanà a sa neboda que fes un bon dinar, expressant-se d'aquesta manera:

—Ja cal que hi tinguis compte. Fes l'escudella ben bona, i, després de la carn d'olla, un entrant.

—Què vol que faci? Un pollastre, o bé tocino, o bé...?

—Tu mateixa. Fes qualsevol friolera... Però llueix-t'hi força...

I ja teniu a la xicota corrent a l'estable, amb el tallant a la mà, i després de fer quatre raspalladetes a l'animal perquè la friolera fos més grossa..., zas!, donà un cop i la tallà arran.

Tothom va dinar tranquil. I a la tarda, quan el rector ensenyava la casa al bisbe, a l'entrar a l'estable varen veure al burro que jeia en mig d'un gran bassal de sang.

El rector, tot astorat, cridà:

—Però, noia! Què li has fet, al burro?

—Oh!—va respondre ella.—Ja m'ho semblava que li faria mal..., però com que vostè m'ha dit que per dinar fes qualsevol friolera, i no en tenia cap més...

—I això ens has donat per entrant?

—I està clar! Sinó, ja no l'hi hauria tallat!

Llavors va contestar el bisbe:

—Vet aquí el fort regust d'estable que tenia!

ESPEL

UNA VISITA

—Com està la senyora, Baptista?
—Tota nua. Està prenent el bany.
(De *Le Journal Amusant.*)

TE RAÓ

—Sí, senyor. Jo vaig arribar a París amb esclops.
—Jo vaig arribar-hi nu.
—Com?
—Sí. Hi vaig néixer.
(De *Le Rire.*)

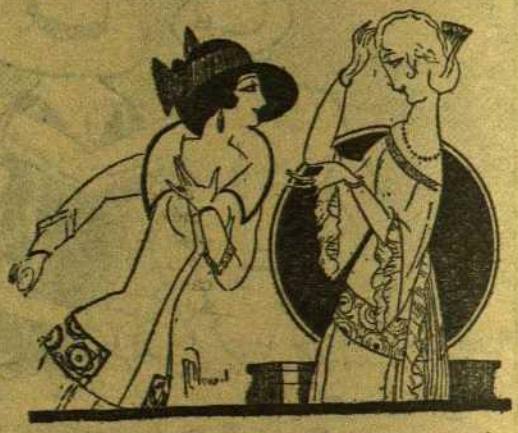

LES AMIGUES!...

—No pot negar-se que de vegades treballa molt bé...
—Sí: al llit, per exemple...
(De *Le Journal Amusant.*)

SENTIMENT

—Com! Trobes a faltar el teu marit? Un vell com era!
—Sí; però tenia una manera tan delicada de no adonar-se de les coses!...
(De *Ruy Blas.*)

—Saps quina desgràcia li ha passat a la Lluïsa?
—...?
—La pobra noia ha fugit amb el meu marit...
(De *Le Rire.*)

REMORDIMENTS

—Què vols que et digui! Tinc remordiments. Pensa que sóc amic del teu marit.
—No en tenies pas quinze dies enrera.
—Es que encara no ho era.
(De *Sans Gêne.*)

CONFIDENCIES

—Tant que presumia de la seva potència..., i al moment psicològic, zero...
—D'això se'n diu estendre un xec sense provisió de *fondos.*
(De *Le Rire.*)

XAFARDERIES TEATRALS

La senyora Millan Astray, molt senyora meva—en el bon sentit de la paraula,—ha donat a llum—això va en sentit metafòric—una nova producció teatral, amb el títol de «Ruth la israelita».

Aqueixa obra, que en plena vaga de transports va estrenar la companyia Díaz-Artigas al teatre «Goya», no permetrà a la seva autora tirar més llorer a l'estofat del que ordinàriament tingui per costum.

La tal Ruth és una noia jueva, a la qual li passa un cas com un cabàs, però un cabàs d'aquests petits, un cabasset de posar calderilla, puix tot el conflicte queda limitat a què s'enamora d'un xicot que estudia per capellà i que la diferència de religions no els permet arribar a conjugar aquella endevinalla que diu :

«Marit, marit,
anem al llit...», etc.

I com que la senyora Millan, per lo vist, no vol que guanyin els moros ni els cristians—què diria el seu germà si guanyaven els moros?,—doncs la fa guillar cap a Constantinoble tota *enrabiada*, o sia en companyia d'un rabí.

El públic va aplaudir, perquè els còmics ho van fer molt bé, i no va passar res més.

Al mateix teatre va debutar-hi la «Troupe Portugalia», que és una *cuadrilla* de cantaires i ballarins lusos, completament *lusos*, que van fer exclamar a un espectador que amb tants *fados* s'havia *enfadat* :

—Això és el *timo* del portuguès!

I anem a parlar de «Barcelona se divierte», que és el títol de la revista estrenada dijous passat al teatre «Eldorado», per la companyia Prado-Chicote.

Com vostès poden veure, el *titulito se las trae*, sobretot després d'haver passat aqueixa temporadeta d'escombraries, vagues, atemptats, atracaments, etc., etc.

Sortosament no es tracta de temes d'actualitat, sinó d'una fantasia arbitrària i pintoresca, que de la mateixa manera que els autors l'han localitzada a Barcelona, podien haver-la fet passar a Pequín.

La Barcelona que es presenta a l'escenari d'«Eldorado» és una Barcelona sense catalans, car fins els ocells de la Rambla canten en castellà.

Demés hi ha unes sàtires polítiques arrencades de la *Puerta del Sol*, que nosaltres ja havíem llegit al *Gedeón*.

La música, que tampoc és res de l'altre món, té, però, dos numerets agradables, que semblen d'aiguacuit, perquè de seguida s'enganxen.

Ara, que en Chicote i la Loreto hi tenen marge per fer-ne de les seves durant tota la revista, i el públic, que justament els admira, va fer-s'hi un tip de riure.

Per aquest motiu l'obra dels senyors G. del Castillo i mestre Alonso pot dir-se que fou un èxit.

Pels demés teatres no hi passa res de nou. Els més, estan tancats com si fossin nois dolents ; en altres hi fan cine, amb gran acontentament de les parelles de promesos, que hi van a fer maniobres ; i dels que funcionen, ben poca cosa se'n pot dir.

Al «Poliorama» està acabant la seva actuació la companyia de l'«Infanta Isabel», de Madrid, amb una obra molt fluixa que en diuen «Alcalá de los gandules», i al «Còmic», després d'una setmana de descans, tornen a fer forrolla amb l'«¡Ave César!», que és una mena de reclam per caçar espectadors, perquè els enlluerna amb un espetec de dones, trajos i decorat, que semblen les festes de la Mercè.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Aquesta setmana podríem dedicar-nos a fer potineries. No creguin que ens disposem a cantar allò del «cenicero del amor», mig ensenyant d'amagat el pecat, sinó que ens limitarem a consignar uns quants «pottins» de la vida papitesca de les tres de la matinada, que un anònim comunicant ens tramet amb paper d'un bar del carrer de l'Hospital obert tota la nit.

Segons ens diu aquest ximple—deu ésser un ximple,—feia bastant temps que la Rosini no s'exhibia, i fins s'havia parlat d'una retirada estratègica. Però heu's aquí que com sens dubte no pot oblidar el foier de l'«Edèn», ha tornat a anar per allí, a veure a les seves dolces amiguetes la Maria de Gràcia i l'Agnès.

Continua dient-nos el nostre comunicant que a la sortida, la Rosini, amb el seu vestidet blanc de dona de sa casa, va amb les amigues a «La Castellana»—la catedral del pernil i de la llonganissa,—on es passen dues horetes grasses de conxorxa amb tota la dependència i *adlàteres*. Els *adlàteres* són els *floreros*.

Mengen de tot, tastant d'aquí i d'allà, i l'amo, encantat d'haver nascut. La Maria és fama que cada nit s'enfita de pastilles de cafè amb llet.

Entre els mascles d'aquella distingida confraria, delxant de cantó la dependència, diu el nostre comunicant que hi ha un conegut xicot de Montblanc ; un doctor que té un nom perfectament heroic que recorda Covadonga ; un fabricant de llonganisses d'Olot ; un accionista i propagador del funicular de Gelida ; un metge que recomana a totes les seves clients *las dulzuras del néctar de la monjita* ; i varis altres distingits «tantmenfotistes».

També sol anar-hi la Bella Dorita, si bé no acostuma a arribar mai gaire «dorita».

Tot això ens assabenta un senyor desconegut que va a un bar del carrer de l'Hospital obert tota la nit.

Nosaltres, amb tal de fer mullader, ho recollim amb aquella alegria, perquè precisament aquesta setmana poques coses «music-hallesques» hi ha per innovar-vos.

Passem revista i fem punt.

«Edèn Concert».—Jardí d'estiu, amb tot el confort modern. Fins hi ha flors naturals.

«L'Asn».—Una lluita *greco-romana* entre femelles, que desmenteix, certament, allò de què *«manos blancas no ofenden»*. Quin pit tenien aquelles lluitadores!

«Monte-Carlo».—Seixanta artistes i trenta tanguistes, o sia, en total, noranta dones. Demés, un petit chor de *ambos sexos*.

«Pompeia».—Rumbes, rumbes i rumbes. Organització model a base de l'ensenyança obligatòria.

«Novelty».—*Todavía* Lluïsa de Tormes.

«Royal Concert».—La Bella Charito, rumbejant de valent. És la reina del *rumbo* i de la rumba.

«Folies Bergère».—El *Pepe* Marquès, que encara no s'atreveix a treballar sense barretina, com qualsevol estudiant del cinquè any de batxillerat.

I prou.

ESPORTS

EL FUTBOL D'ESTIU

OFICIALMENT *la temporada futbolera ja és closa. Però els nostres jugadors, i també els nostres directius, no saben passar-se'n del partidet cada diumenge i tota mena de festeta, i per això se'n ben refumen de l'oficialitat de la dita clausura. Per ells, la batussa del dia de festa és ja quelcom consuetudinari. Es com l'anar a missa, menjar tortell i fer aquell arrosset amb tallarines. Sense pilota, la festa no fóra festa. Ja ho saben ells, ja, que el jugar a trenta graus és més antihigiènic que menjar panis. Prou que ho saben que un jugador regalimant suor té tan poc d'estètic com en Boix vestit d'uniforme. Els consta que el futbol de festa major fa pudor de sotaixella i va embolcallat de mosques. Però, ja podeu xiular, ja! Si a Vilabajoca de Munt, o Vallsibeques, ofereixen cent pàfies per un partit, la junta diu «som-hi», que el negoci és el negoci i moltes gotes fan un ciri. I el jugador, com que és persona manada, muts i al carril, que perxò cobra. Però no no es creguin que es sacrifica molt, no. En les festes majors sempre s'arramba. Sí, ja ho sabem que aquest any volen posar-hi* coto. *Ens hi juguem un dàtil que veurem futbol per la Mare de Déu d'Agost. S'accepta? Això perquè vegin si coneixem la percalina.*

BOXA

Ajajá, i que se n'hi està de bé a la fresca! Tots aquests *tinglados* que fan de cara a la lluna ens agraden un bon grapat. Veieu aquella flàvia que hi ha al rengle sis? Doncs també ens agradaria que ens ensenyés el *tinglado* a la fresca. Ah!, i que la lluna rai, no la perdríem pas de vista!

Amb aquestes poques paraules, vostès, que de burros no en tenen res, i si els digués el contrari s'empiparien, ja hauran comprès de què garlem. Sí, homes: de la vetllada que el divendres ens varen donar al Parc. Allò tan ben preparat per aquell senyor d'ulleres i el nas un xic masegat, que de tan bé que ho va volguer fer, fins la pega es va descuidar perquè no fos una mala nota, i que perquè se'n parlés per tot el món, en lloc de *gong* va fer servir un esquellot que eren tres a aixecar-lo.

De gent prou n'hi va haver. Ja veuran: això de la pela entusiasma a l'afició. Les feres no pagaven res, com els periodistes.

Els primers que s'ho varen fer foren l'Oliva i en Paez. *Bueno*; aquesta oliva té uns pinyols que fan de mal rosegar. En Paez, que els reforços que gasta no són pas de gallina, en lloc de l'oliva sols va trobar-hi l'os. Quedem, doncs, en què guanya el pinyol.

Després en Bonin i en Camarasa. De Bonin ni de bo no en té pas res aquest mestre, que prou portava unes intencions de *guantero* (company de *pistolero*) com per fer-se l'amo. En Camarasa, perxò, no li feia petons, no, que ja li va endinyar tots els carregadors que portava. Encara que va perdre de poc, prou li va deixar el llombrigo ben mastegat.

Ara callem perquè passa el senyor Paulí amb el seu ros i amb una baba de pam. Ha engreixat en aquests dies.

Tornem-hi. En Zaragoza i en Sans, de primer antuvi ens estan resultant dos *frescales* amanits amb juliverd. El director de combat es veu precisat a fer-los-hi veure que ho fan amb massa dolçor, i llavors ja hi ha més picamenta, però després s'enganxen com a cargols. El públic els hi engega tots aquells improperis tan fins que sap gastar quan vol, amb aquella delicadesa.

En Mateu puja a dir que el director ja s'està empipant de tanta *gindama*, i poca estona després el manager d'en Sans, que és un bon xicot, fent-se càrrec de la llaunada que ens estan donant, llença l'esponja, que vol dir, torna un altre dia, de tan bé que ho has fet.

Com a final de festa, l'Albert i en Masferrer, que són de molta vergonya, ens espatllen les mans de tant aplaudiment en un combat nul que ens fa perdre els estreps, i pessiguem a un senyor de la premsa tot grassonet, confonent-lo amb una mestressa de pupil.latge.

Farem un advertiment perquè consti que si els boxejadors queien tot sovint, era perquè a terra, en lloc de pega, hi havia sucre, i ja sabem que som molts els que ens agrada passar-hi la llengua.

OZZIR

—Tinc d'anar a veure la mamà, que no es troba bé; crec que li ha sortit un bony.

—Doncs, vés, i no em maregis més amb el bony de ta mare.

EL PERQUÈ

AVOLTES els matrimonis «convencionals» es barallen com els matrimonis de veres. Llavors sembla que es dignifiquen, i sols els manca una sogra autèntica per arrodonir el quadro.

No fa gaires dies, en un lloc molt concorregut, vàrem sentir una disputa d'aquestes pseudo-conjugals, en la qual els dos protagonistes es varen dir de tot.

I, per fi, ell, acabada la paciència, va dir:

—Tu, saps el que ets? Una meuca!

—Jo?

—Sí. I ja saps que no tinc pèls a la llengua!

—Psè! Gran mal! Com que *després* glopeges!

Banyes i banyuts

EN LA MONUMENTAL

«TOROS» D'EN VICENS MARTINEZ, CHICUELO — EN MARCIAL LALANDA I L'ALGABEÑO

La plana major (1) dels que formem aquesta santa casa férem l'entrada a la «Monu» en el precís moment que el públic chorejava la banda en el cuplet «Soltera y sola» i demanant «Venga alegría».

I, la veritat, hi va haver alegria.

Chicuelo.—Amb el seu primer es desplega de capa, amb aquella salsa, que vàrem creure se'l volia menjar. Tranquil, estirat *como los buenos*, inicia una verònica, una altra, una altra... i segueixin comptant. El públic, com si el mogués un ressort, s'aixeca, aplaudeix amb entusiasme i arriba al caos, i estem un moments que els «olés» se senten, segons ens telegrafia el nostre corresponsal, de més amunt de Palautordera.

La banda bufa que bufa i en Chicuelo, entusiasmat, fa coses tan grans, que feia anys no haviem presenciat a cap plaça.

Agafa els palillos i jugant amb el toro «a la corretgeta de la ninc, ninc», clava un parell dels de marca.

I arriba l'hora de la *verdad*. Sol en mig la plaça, fa lo que vol amb el toro, que tot sigui dit «és una pera en almíbar», i quan es cansa de sentir el públic que enronqueix de tant cridar, entra a matar i descabella a la primera. Ovació indescriptible, música, 30,000 mocadors demanant l'orella, que el president senyor Luengo (fill) magnànimament concedeix, amb un vot en contra. En el segon que li toca, no pot en Chicuelo fer lo del primer; amb tot, va treure's el partit possible, per lo que se'l va obsequiar amb ovacions entusiastes.

En quites molt afortunat, especialment en el tercer toro, que va fer un «baniqueo» que amb aquesta calor el toro l'hi va agrair.

Lalanda.—No va estar a l'altura del pas-doble que té dedicat.

El seu primer toro, que va ésser el pitjor de tots, no va volguer enredar-se en filigranes, per lo que, aprofitant un moment, li va endinyar una estocada que va degollar al bou descaradament! Per l'amor de Déu, Marcial! Aquest no és el tracte!

Amb els altres, que va brindar a un palco, volgué borrar l'efecte que ens produí en el primer, i va iniciar la faena de muleta amb dos passes agenollat, que varen també arribar al públic, seguint amb un treball tan monumental, que va sentir música. Receta una estocada «super» que cau el toro, demanant el públic l'orella, que també és concedida, després d'haver comptat el president els mocadors que es bellugaven. No cal dir que també hi va haver el corresponent vot en contra.

Algabeño.—No va estar a l'altura dels altres, si bé és veritat que li tocaren els pitjors bous de la tarda. El noi es va defensar, però res més; de manera que per parlar d'ell esperarem una altra ocasió que la sort l'acompanyi.

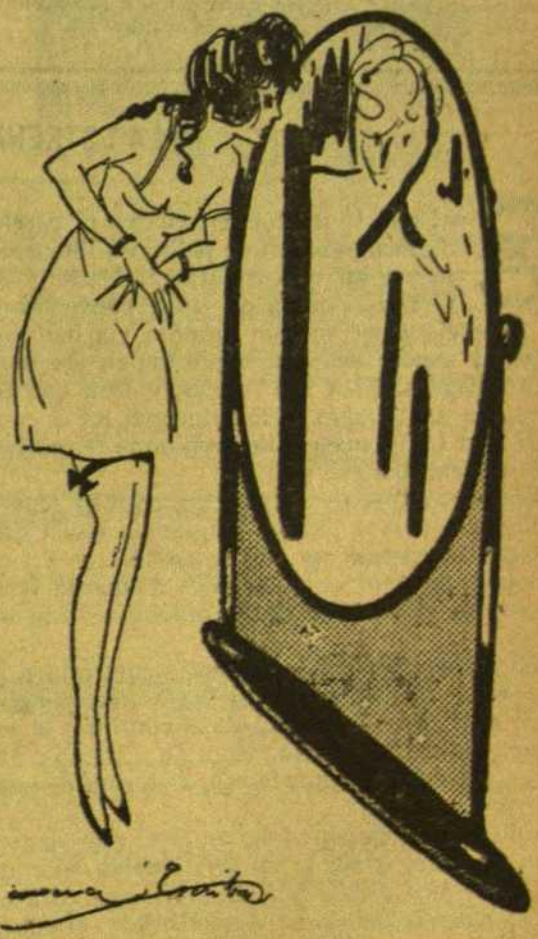
Dels de peu i cavallistes, res, i quant a banderilleros, ai la mare!, és millor no parlar-ne.

En resum, una tarda de bous que recordarem amb entusiasme.

BANYETES

(1) *N. de la R.*—La plana major a què es refereix en Banyetes, sabem que estava formada per un *epicúreo* corresponsal nostre, que viatja d'incògnit pel nostre gran Tito Flavio i el *revistero*.

Els vots en contra que es registren a la ressenya, són de l'*asesor* senyor Martínez, de manera que per ell no es van concedir les orelles. Per quan vol guardar-les, senyor Martínez? Respectem el seu modo de pensar, però per nosaltres ben concedides. Apreciacions.

—Estic plena de blaus! I després el barrut d'en Quim ve dient que per mí no sap on toca!

—Saps, en Lluís? Ahir tenia una pansa a la boca!
—Vols dir que no t'equivoques de fruita?

MALA ESTRENA

En Peret i en Lluís estrenaren el passat diumenge barret de palla, i a l'hora de més gran concurrència al Passeig de Gràcia, agafats pel braç, conversaven bo i passejant per aquesta formosa via barcelonina, al mateix temps que presumien els seus blancs capells. Eren bons amics, encara que en Peret era molt amant de la grimègia, tot el contrari d'en Lluís, que era de molt bona fe, no havent trencat mai cap plat.

Conversaven sobre teatres i discutien quina era l'obra que durant l'actual temporada havia tingut més acceptació per part del públic.

—Jo trobo que la millor obra d'aquesta temporada és «Don Joan de Serrallonga»—deia en Peret.

En aquell moment, en direcció contrària a la que anaven els dos amics, venia una parella. Eren marit i muller. Ella, d'uns vint-i-tres anys, maca, bufona, ben feta, en fi, un *cromo*; ell, d'una dotzena d'anys més vell, amb cara de pocs amics.

En Peret no es pogué aguantar al veure aquell pom de flors, o sia la muller, i deixà anar un parell de *piropos* del seu repertori, que parà en sec al veure la mala mirada que li llençà el marit. En Lluís, atent sols a la discussió que tenien ell i en Peret, no s'adonà de l'acció del seu company amb la casadeta, i continuant la conversa, en el precís moment que la parella passava pel seu costat, va dir:

—Doncs jo, «La Montería».

Indignació del marit, amb crits de:

—Indecents, cotxinos, poca-vergonyes!

El barret d'en Lluís, ensorrat d'un cop de puny, sense saber de què anava. Bufetades, crits i desaparició d'en Peret.

Tableau!

Bocoi

XAFARDERIES

*** De *La Vanguardia*:

«Piso para alquilar. Buena escalera visible por la mañana...», etc.

I per la tarda no es pot veure l'escaleta?

*** D'una revista taurina d'*El Debate*:

«De una buena estocada envió el toro a la eternidad.»

Ei! Que per les bèsties no hi ha eternitat, heretges!

*** Llegim que a València una pobra menestrala ha desocupat quatre bessons.

Vet aquí una que *se ha salido de madre.*

*** Rètol que havem vist en el carrer de València:

«Modista. Se corta y se prueba.»

Que es talli, és sensible; però que es provi, no tant, si és caia!

*** De *La Vanguardia*:

«Ama de cría de tres meses...»

Si que és tendre! Devia quedar prenyada en el claustre!

*** Un de l'*A. B. C.*:

«Señorita que cose y habla el francés se ofrece...»

Que parli el francès, ho comprenem; però que el cusi!

*** Una altra del mateix lloc:

«Nodriza, etc. Tiene quien la abone.»

Si que creixerà! I després d'haver sigut regada, més.

*** De *La Vanguardia*:

«Señora desea colocarse con caballero o sacerdote...»

Es que els capellans no són cavallers?

*** D'*El Diluvio*:

«Matrimonio licenciado guardia civil desea portería.»

Què hi deuria fer dit matrimoni a la benemèrita?

*** Una altra:

«Cocinero desea colocarse fuera...»

No estaria millor a dintre... de la cuina?

*** D'una nota de societat de l'*A. B. C.*:

«La Sra. y la Srta. de la casa se multiplicaron.»

La senyora, passi; però la senyoreta!

*** En B.r.l.a., el simpàtic oficial criminalista, dies passats prenia declaració a un testimoni.

—Posi—va dir a l'escrivent—que el senyor va veure com a l'agredit li feien un dispar sota l'esternon, entre el diafragma i el duodeno.

—Ei!—exclamà el testimoni.—Que jo no he dit això. No enredem, eh? Jo he dit que li va disparar sota un fanal, entre el carrer de Cremat Xic i el de les Mosques!

*** Un anunci de *La Vanguardia*:

«Pérdida de una cabra de leche negra, mocha, pequeña, con una llaga en el braguero, en término del Hospitalet. Gratificará su entrega Riera Blanca, casa Rede; término de Las Corts.»

Vostès n'han vist mai de llet negra? Bah! Deu ser una cabra que tenia *mala llet.*

Ruberto: Ja és una mica agafat pels cabells, ja, lo que vostè ens conta; però, vaja, mirarem de publicar-ho quan hi hagi ocasió.

F. Bosch: El seu dibuix, a trossos està bé i a trossos malament, però, sobretot, es veu massa que lo que pot anar ho ha calcat d'una revista de modes.

Berga Mauricet: Rebuda la segona part del seu treball, serà publicada al Calendari prop-vinent, que ja el comencem a preparar

Serrefas: Voldria fer-nos la mercè de dir-nos quina edat té vostè? Perquè si té més de set anys li direm que el seu ninot no pot anar ni amb rodes; ara, si no passa de la susdita edat, vostè promet.

Els calents: Mirarem d'aprofitar els seus xistos per a posar-los al peu d'algun dibuix.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRAFICS COSTA. COMTE DE L'ASALTO. 45.-BARNA

LA CASITA BLANCA
Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS
MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, ciatitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27) MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3021 A. Barcelona.—Gran confort i salestes de bany.—Teléfon privat.—Asensor.—Continuament reformat a la moderna.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 38, PRINCIPAL, SEGONA.

Vies urinàries-Sífilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.

Llegiu cada dijous XUT!

LLEGIU TOTS
GAMIANI
La gran obra d'En Musset
Preu: 1'25 pessetes

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

SELLOS UPINE SAS
Curació ràpida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonocòcica i demés malaltíes de l'aparell urinari.
CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 85, Barcelona, i Centres d'Especifics :: :: :: :: :: ::

—Si tu no saps anglès, com te pots entendre amb mister Jack?
—Això, rai! Ja saps que jo aviat m'entenc amb tothom...